

VZPOMÍNKY NA ŠKOLU



Lukáš Pavlásek, komik

Je tu první září a s ním další školní rok. Děti vyrazí do školní budovy vstříc novým zážitkům, učitelům, známám, školním jídelnám, přestávkám a rozličným lumpačinám. A my, co jsme už ze školních botek dávno odrostlí, budeme alespoň chvíli vzpomínat na staré dobré školní časy.

Tady musím přiznat, že já na ně vzpomínám skoro pořád. Napsal jsem dvě knížky básniček pro děti, před Vánoci budu vydávat třetí a v každé z nich je i několik básniček o škole. Třeba tady je kousek z básničky o učiteli, který se nechoval jako učitel, ale jako zlobivý žák. Jmenuje se Učitel ničitel: Náš pan učitel / je pěkný ničitel / o včerejší maticе / nám počmáral lavice / Vyryl do nich nápisy / obrázky a podpisy / a ještě se tomu smál / kdo tohleto sakra psal... A pak to pokračuje dalším výčtem učitelových lumpáren. Nebo tady ukázka z básničky o jednom propadlíkovi: Už po dvacáté páté / jsem ve třídě / páte / ať se jak chci snažím / matikou to zkazím / Jsem nejstarší žák školy / co se ráno holí / žák co nezná množiny / a jezdí autem z družiny / Ve škole je psina / sedím vedle syna / on mi napovídá / i když uča hlídá...

Takže jak vidíte, já ve školních lavicích žiju furt a vlastně jsem z nich ani nikdy pořádně neodešel, stejně jako jsem neodešel z celého dětství. Je to stále svět, který je někde ve mně a který mě inspiruje a nedovoluje mi zestárnout. Tady ještě kousek z básničky o zástupci ředitele: Zástupce ředitele / magistr Libor Zoucha / na mě kouká jako tele / a bzučí jako moucha / Chce mě nechat po škole / krutý zástupce řídí / za to že jsem na kole / projel všechny třídy...

A na závěr bych rád učinil jedno velké, nečekané přiznání. Já miluju jídla ze školní jídelny. Mně tam hrozně chutnalo, a zatímco jiní žáci jídelnou opovrhovali, zdejší jídla pomlouvali a často ani nechodili na obědy, já ta jídla měl hrozně moc rád – buchtičky se šodó, svíčkovou, čevabčiči, koprovku, hnědou omáčku s rýží... To jsou chutě, které mám dodnes na jazyku, a nikdy jsem nechápal spolužáky, kterým ve školní jídelně nechutnalo. Samozřejmě, abych zapadl do kolektivu, musel jsem si občas zanádat, zahrát si na drsnáka a říct před ostatními, co tam mají za blafy. Ale to bylo jen na oko, abych nebyl za měkčeje, ve skutečnosti jsem si pochutnával a nemohl se školních jídel nabažít. Jó, školní jídelna to bylo Ambiente mého dětství.

No a na úplný konec ještě kousek z básničky, která je o tom, že škola je vlastně takový jeden velký blázinec: V prvotřídním blázinci / jsou prvotřídní blázni / jsou to pěkní spiklenci / a maj potíže s kázní / Všichni tady k zesílení / mají jasné nadání / a hrozí jim vyloučení / nebo pětka z chování / Každý řve jak pomatenec / Hola hola hola / Ten prvotřídní blázinec / je naše slavná škola...